

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

Ds. D. Chr. Overduin 3 juli 1988

Catechismus zondag 15 vraag 39

Schriftlezing : Lukas 23 : 33 - 43

Zingen : Psalm 66 : 2
 66 : 3
 66 : 4,5,6
 66 : 10

De 15e Zondag.

VRAAG 37: Wat verstaat gij door het woordeken: *Geleden?*

ANTWOORD: Dat Hij aan lichaam en ziel, de ganse tijd zijns levens op de aarde, maar inzonderheid aan het einde zijns levens, de toorn Gods tegen de zonde des gansen menselijken geslachts gedragen heeft, opdat Hij met zijn lijden, als met het enige zoenoffer, ons lichaam en onze ziel van de eeuwige verdoemenis verlost, en ons Gods genade, gerechtigheid en het eeuwige leven verwierf.

VRAAG 38: Waarom heeft Hij *onder den rechter Pontius Pilatus* geleden?

ANTWOORD: Opdat Hij, onschuldig onder den wereldlijke rechter veroordeeld zijnde, ons daarmede van het strenge oordeel Gods, dat over ons gaan zou, bevrijdde.

VRAAG 39: Heeft dat iets meer in, dat Hij *gekruisigd* is geweest, dan of Hij met een anderen dood gestorven was?

ANTWOORD: Ja het; want daardoor ben ik zeker, dat Hij de vervloeking, die op mij lag, op zich geladen heeft; dewijl de dood des kruises van God vervloekt was.

THEMA: DE ZALIGMAKER, DIE EEN VLOEK GEWORDEN IS VOOR ONS

Ook aan dat enkele woord dat volgt na "Die geleden heeft onder Pontius Pilatus", "is gekruisigd", wordt door de Heidelbergse Catechismus aandacht gegeven. En dat niet zomaar als een persoonlijk gevoel, maar op grond van het Woord. Omdat in het Woord zelf de weg gewezen wordt op de achtergrond van Zijn kruislijden.

Wij lezen immers in de Galatenbrief dat Christus een vloek geworden is voor ons. Gelijk geschreven is: Vervloekt is een ieder die aan het hout hangt. En dat haalt de apostel weer aan uit Deuteronomium 21, waar de Heere dat gezegd heeft over degene die des doods schuldig is, en die aan een hout gehangen zal worden tot de avond toe. En dan staat daar ook dat de aan het hout gehangene Gode een vloek is.

Laten we proberen dat een weinig toe te lichten.

In het oude Testament weten wij dus van het hangen aan een hout. Iemand die een zeer zwaar misdrijf had begaan tegenover God of de naaste, en die gedood werd door steniging moest aan het hout gehangen worden. U begrijpt, op zichzelf dat hangen aan een hout is de vloek niet, al is het een dramatische zaak om hetzij dood of levend aan een hout gehangen te worden. Op zichzelf voelt u wel aan, dat is de vloek niet. Dat maakt de mens niet tot een vloek.

Of dat je nu dood aan een hout gehangen wordt, of begraven, dat maakt nu niet dát grote verschil dat je kunt zeggen: iemand die aan het hout hangt, omdat hij aan dat hout hangt is hij vervloekt. Die gedachte moet u dus laten varen.

Waar moeten we dan aan denken?

Wij moeten denken aan een symboliek. Kijk, je zou zeggen: Omdat iemand aan het hout hangt, daarom ben je geen vloek, maar omdat je vervloekt bent, daarom moet je aan een hout hangen. Om dat te laten zien aan God en mensen, hoe erg het is. Dan zijn we op een betere koers, duidelijker.

Je zou je dat dus zo voor kunnen stellen. In het oude Testament heeft God bij sommige misdrijven, die des doods schuldig waren, ingesteld, dat iemand die terecht gesteld werd, gedood werd, door bijvoorbeeld steniging, dat hij nadat de dood was ingetreden aan een paal werd opgehangen. Daarin was de symboliek dat de aarde deze mens niet langer kon of mocht dragen. Waartoe zou hij nog een plaats innemen onder de mensenkinderen. En in de tweede plaats: De hemel wilde hem niet ontvangen, en sprak een afkeurend, verdoemend vonnis uit over deze schrikkelijke zonde of zondaar.

Je kunt daar ook iets in proeven van: Menselijke strafmaten blijven ook menselijk. Je

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

kunt iemand tot 300 jaar gevangenisstraf veroordelen, maar waarschijnlijk zal hij er niet meer dan 70 jaar inzitten, in de gevangenis. Dan is die straf niet vol. Dat lees je wel eens in de kranten, in Amerika daar krijgt hij voor dit 70 jaar, voor dat 80 jaar, en voor dat nogeens zoveel jaar, en dat is dan bij elkaar dan een enorm aantal jaren. Nu ja, dat maak je toch nooit mee.

Maar ook al zou iemand dan de doodstraf krijgen, dan kun je je natuurlijk nog afvragen: Ja, is daarmee nu de straf werkelijk voltrokken? Is daarmee de schuld verzoend?

Wij weten dat de schuld daardoor niet verzoend kan worden. Maar je hebt mensen die in hun rechtsgevoel, in hun innerlijk voelen van het gruwelijke onrecht dat er gebeurd is, die de doodstraf maar een lichte straf vinden. Die zeggen: Wat? Die man die moesten ze, en dan krijg je die uitdrukking, 'die moesten ze dit, en ze moesten hem dat, ze moesten hem langzaam zus en langzaam zo'. Dat geeft dan te kennen dat een betrokken persoon zegt, denkt: Ja, je kunt iemand wel een kogel door zijn hoofd jagen, dan is hij er nogal makkelijk doorheen, maar wat heeft hij gedaan? Hij heeft duizenden mensen dit gedaan, of, hij heeft mijn kind vermoord, of, hij heeft dit of dat. Dan komt hij er nog maar makkelijk af. Een mens houdt dan ook meestal geen rekening met God, Die uiteindelijk ook de Rechter is. Maar je kunt het misschien wel begrijpen. Vanuit menselijk standpunt kun je het misschien wel begrijpen dat een mens zegt: Ja, de dood ja, iemand de doodstraf die zo Die een ander duizend doden heeft laten sterven misschien wel, en die een ander zijn leven verwoest heeft. Die nog jaren met de dood in zijn hart en in zijn schoenen loopt, die heeft het heel wat zwaarder dan die man die even ter dood veroordeeld, of ter dood gebracht wordt.

Dat is een menselijke gedachte, daar spreek ik geen oordeel over uit, dat laat ik nu verder gewoon even in het midden.

Maar God. God, Die weet dat wel. God weet eigenlijk wel dat de doodstraf op zich het einde niet kan zijn. God weet wel van dat, ja, misschien ook wel dat gevoel van onvrede wat er onder mensen leeft. Ook al krijgt iemand de doodstraf. Doordat de lijdende partij zegt of denkt: Die man moet een veel zwaardere straf hebben dan de doodstraf.

Dan komt er in die symbolische handeling, door de gedode zondaar aan het hout te hangen, als het ware ook deze spraak: Heere, wij hebben deze man het leven moeten nemen, naar Uw bevel. Maar U bent de Rechter die daar boven staat. Wilt U het eindoordeel over deze gehangene uitspreken. Deze vloekwaardige. Die de aarde niet langer kan dragen, en die de hemel niet kan ontvangen.

Dat is een diep-gravende symboliek, dat voelt u wel aan. Daar zie je mensen die kunnen gaan tot een grens. Onder Israël mocht niet gemarteld worden, zoals je dat vaak, het zal er wel gebeurd zijn denk ik, maar dat is niet de bedoeling. Je kunt dat niet in het Woord van God vinden, dat mensen nodeloos of hoe dan ook gemarteld mochten worden.

Dus je ziet daar als je die mensen ziet staan, die man is dood, één goede steen op zijn hoofd en hij is weg, en dan staan die mensen daar. Ja, is het nu af, is het nu klaar? Ja, zegt God, hang die gevloekte, die gedode, die onder het oordeel van Mijn wet gevallene, hang hem aan een hout. Laat iedereen het zien dat zo afschuwelijk de zonde is, dat er geen plaats is voor die mens. Niet boven, niet beneden, nergens kan hij heen. Hij is tot de ondergang gedoemd.

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

Voor ons spreekt die symboliek niet zo sterk meer. Wij hebben niet zoveel symboliek in de kerk of in het persoonlijke leven. Ik denk dat dat in sommige gevallen een klein beetje een gemis kan zijn. Omdat het in bepaalde handelingen en symbolen zo kan zijn dat er ruimte komt voor het menselijk gemoed. Ruimte voor een zekere ontspanning.

Net zoals een mens een proces nodig heeft om iets te verwerken. En vroeger dan zag je dat, sterker dan nu. Mensen gingen voor een vader of moeder zo lang in de rouw. De kinderen zo lang. Ik weet dat nog heel goed als kind. Dan liepen er altijd mensen rond, kinderen rond, zondags zag je dat, met zo'n zwart dingetje op de mouw. Dat was een teken van rouw. En ja, de moderne mens glimlacht daarom, maar ik weet niet of wij daar wel om moeten lachen of glimlachen. Alsof dat allemaal niets te betekenen heeft. Het was ergens een daad van piëteit, maar ook als het ware een proces wat de mensen, de een meer, de ander wat minder, nodig hadden om dat geestelijk ook te verwerken.

En zo geloof ik dat dat voor de mensen die het aanging heus wel wat te betekenen heeft gehad. Dat is het einde. God heeft gezegd: Mij komt de wraak toe, ik zal het vergelden. Dat is daar ook geestelijk een zekere uitlaatklep zou je zeggen: O ja, God heeft het gezegd, die man is nog niet klaar. Die zal zich verantwoorden moeten voor de Rechter van hemel en van aarde. Dat stuk symboliek zat er achter.

Dan moest bij de Joden dat lichaam van die gedode 's avonds, voor dat de avond viel, van dat hout worden afgehaald. Het mocht er niet blijven hangen. Waarom niet? Omdat de zonde niet het laatste woord mag hebben. Omdat de zonde niet zal triomferen. Omdat God niet wil dat in Zijn gemeente, zijn volk de zonde centraal staat. Zodat onze blik zou blijven hangen aan de vloek. De vloek op de zonde.

Daarom was het een stukje van Gods genade-openbaring: De dag dat zulk een misdadiger gedood en aan het hout gehangen werd, moest hij daar hangen, maar als de avond, als het nieuwe dagdeel als het ware begon, dan moest het weg en begraven worden. Want God wilde Zijn volk in gunst gedenken. God wilde niet dat aller ogen bleven gericht op die vreselijke vloek. En God wilde ook niet dat wij door de sluier van tijd en eeuwigheid heen zouden kijken. Naar het lot of de bestemming van de gevloekte. Dat wilde God niet.

Daarom wilde de Heere de ontbinding van dat menselijk lichaam niet tot een kijkspel laten zijn voor de mens. Een sluier, nu is het genoeg. De nieuwe dag, door Uw gunst gegeven. Niet met de zon in je ogen naar die vloek kijken daar aan het hout. Want dat is het leven niet, en zo kun je ook niet leven. Dat is onmogelijk.

Jullie weten misschien ook wel uit de Bijbelse geschiedenis dat koning David zich daar niet aan gehouden heeft, toen hij wat familieleden van Saul liet doden en aan een hout of palen hangen. Dat moest gebeuren in die zin, dat er een vloek van God rustte op het land. Er kwam hongersnood. Omdat Saul, de voorganger van David, die had de Gibeonieten vervolgd, en dat mocht niet. Hij moest die Gibeonieten sparen, want er lag een eed dat ze niet zouden vervolgd of gedood worden. Tussen Jozua en de Heere.

Maar toen, om die vloek op te heffen, eisten de Gibeonieten dat zeven zonen, kleinzonen en zonen, van Saul, gedood zouden worden. En dat gebeurde. Maar die mensen, die jongens, die bleven hangen aan die paal. Ook toen de avond kwam. En er was op dat ogenblik in het hele land niemand die duidelijk beseftte dat dat eigenlijk niet

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

mocht. Ook David niet. Alleen moeder Rispa, die wist het. De anderen zullen het misschien ook wel gewéten hebben dat dat niet mocht, maar ze hebben er toch niet bij geleefd. Daar moet je nu weer iemand voor zijn die het aangaat, de moeder van de terechtgestelden.

En toen heeft die moeder door een innerlijke nood gedreven, als eenling daar een tentje gespannen op de rotssteen waar die palen ook vlakbij stonden, en daar is ze gaan waken, heel lang. En ze heeft die aasgieren op een afstand gehouden, overdag. En de andere dieren in de nacht. Moeder die niet kon leven met de gedachte dat die kinderen daar bleven hangen, ongesluierd als een vloek. En ze heeft tot het uiterste volgehouden, dag en nacht.

Ik denk dat ze bijna uitgeeraard geweest is van moeite en verdriet. Maar God heeft die moeder aanschouwd. En God heeft regen gegeven, die de hongersnood brak. En toen is die moeder zo blij geworden. De mensen hadden de sluijer er niet voor willen hangen, en toen hingen ze daar dag in, dag uit als een vloek aan het hout. Maar nu God regen liet vallen op die ontbindende kinderen, die daar hadden gehangen in de hitte van de zon, toen is er een golf van blijdschap gekomen, dat God anders oordeelt dan de mensen. Want de mensen hadden er geen erg in. Die dachten, laat maar hangen, als het maar gaat regenen. Maar die moeder die had de smart gedragen. En God heeft haar - 'haar', niet David - arbeid in gunst willen aanzien, en de wolken gestuurd, zodat er regen viel.

Met deze geschiedenis op de achtergrond kunt u misschien ook enigszins aanvoelen, de symboliek van dat hangen aan een hout. Het is niet te dragen. Daarom, als de nieuwe dag komt, moet de nieuwe dág komen. Niet met de vloek in het midden, maar met Gods zegen, voor het volk dat nog leeft. Het volk dat nog verder moet op de aarde. Het volk dat daar naar Zijn Naam genoemd is.

Dat betekent ook de uitdrukking, daar wijst het alles heen, naar die symboliek: Vervloekt is een ieder die aan het hout hangt.

Nu is er nog iets wat opvalt. Dat heb ik denk ik bij iedere overdenking van vraag 39 al gezegd, dus het zal voor u niet nieuw zijn. Maar dat geeft niet. Het is een heel belangrijk punt en daarom herhaal ik het steeds.

Als iemand onder Israël aan een hout gehangen werd, dan was hij eerst gedood. Je werd niet levend aan een hout gehangen. Dat deden bijvoorbeeld de wrede Assyriërs. Die hingen iemand levend op een gepunte paal, waar hij langzaam inzakte onder de vreselijkste pijnen. Die stonden dan ook bekend om hun grote wreedheid. Maar dat mocht men bij Israël niet doen. Want daar moest je dood zijn en dan aan het hout gehangen worden.

Maar in de tijd dat de Heere Jezus Christus geleden heeft, gekruisigd is onder Pontius Pilatus, was dat niet meer aan de orde. Het Romeinse gezag dat toen over Israël ging, kende een andere vorm van terechtstelling. Dat was, vooral voor slaven en voor buitenlandse volken, de kruisdood. En dan werd je niet dood, als een soort symbool, aan een paal gehangen. Nee, je werd levend gekruisigd. Vaak tot de dood er op volgde. Dat kon wel dagen duren dat mensen aan een kruis hingen te sterven, eer dat de dood intrad.

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

En nu heeft Die hoge God van hemel en aarde, die alle dingen bestuurt, Die heeft ook dat in Zijn raad opgenomen, dat Jezus Christus in die tijd aan dat kruis zou sterven. Hoezo? Wel, kunt u zich indenken, dat is even misschien, dat vergt wel iets van onze gedachten, en de Heere geve dat we dat mogen verstaan. Want dat is een essentieel, een heel belangrijk iets.

Als nu een mens sterft, als wij nu sterven, dan kun je heel wat hebben meegemaakt in je leven, heel wat straffen ondervonden hebben van de straffende hand Gods, maar dan zeggen wij: Achter dit leven ligt nog veel meer. Of het eeuwige leven, of een eeuwige dood. En die eeuwige dood houdt in wat Jezus zegt: En de rook van hun pijniging gaat op tot in alle eeuwigheid.

Daar kunnen wij niet inkomen, daar heeft de Heere een sluier voor gehangen, gelukkig ook maar. Hij is de Rechter en Hij weet alle dingen. Maar je weet ook uit de gelijkenis van die rijke man: Hij sloeg zijn ogen op, zijnde in de pijn. Dat gebeurt na dit leven, dat begrijpen we wel, na dit leven. Al was het een leven met nog zo veel ellende, maar het was een leven.

Na dit leven. Wij sluiten dus met ons sterven een bepaalde fase af, een stukje van de weg, en dan komt er een stuk waar geen verandering meer mogelijk is.

Nu is het zo: Jezus Christus mocht niet eerst gedood worden en dan aan een hout gehangen. Maar Hij moest met ziel en lichaam de eeuwige dood lijden. Dat kan niet meer als je al door een steen op je hoofd gedood bent, of bewusteloos bent, dan voel je niets meer. Dan is het eigenlijk al eeuwigheid, dan ben je al in die laatste fase. Wilde Jezus Christus nu die eeuwige dood, dat straflijden werkelijk bewust wegdragen, dan moest die eeuwige straf vallen vóór dat Hij de geest gaf. Dan moest Hij nog een compleet mens zijn met ziel en lichaam, en als zodanig de hel ingaan, en de helse smart dragen. Het rechtvaardig oordeel Gods over de zonde op Zich nemen. En niet als een geest, zoals bij de mensen. Dan is onze ziel van het lichaam gescheiden, en dan zijn we al in de eeuwigheid waar geen verandering meer is. Hij moest het als het ware zo naar zich toetrekken, dat Hij inderdaad een vloek zou zijn bij levende lijve.

In het oude Testament, die gestorvene en die aan het hout gehangen werd, die was symbolisch 'vloek'. Hij was het nog niet echt. Dat moet je nog aan God overlaten. God Die vergeeft. God, Die die moordenaar die ook hing te sterven aan het kruis, de poort naar het Paradijs ontsloot.

Hij hing daar in het oude Testament als een symbool, als een levend schilderij voor ons levenden, om te laten zien: O, wat is de zonde afschuwelijk, wat is de zonde toch God-onterend. Wat verwoesten we toch onszelf en de naaste door de zonde. Symboliek. Maar wat in het oude Testament schaduw was, is in Jezus Christus waarheid. Hij is inderdaad een vloek geworden. Niet toen Hij gestorven was. Ik zou bijna zeggen: Dat gestorven zijn was nog niet het ergste. Want dan hoor je de Middelaar in kalme bewustheid uitroepen: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest". Toen lag de hel achter Hem, de Godverlating.

Maar nu moest Hij lévend aan een hout hangen. En dan niet een vloek SYMBOLISEREN zoals in het oude Testament, maar een vloek ZIJN. En dat is nu het diep ingrijpende van het kruis. Dat Jezus Christus aan het hout gehangen heeft en daar Hij heeft Zijn ganse leven geleden, maar daar van God verlaten is geweest. En daar die

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

volle dood heeft doorworsteld. De toorn van God tegen de zonde heeft gedragen. Dat Hij het allerergste wat je voor kunt stellen, daar is geweest.

Er staat: "Hij is een vloek geworden". Niet veranderd in een vloek, maar Hij is een vloek geworden. Dat wil zeggen: Zijn hele persoon is verbrijzeld en verslagen en weggedrukt van de aarde en uit de hemel. Het is dat onzegbare wat wij niet kunnen benoemen, omdat wij het niet kunnen beleven. Wij kunnen dat niet beleven in deze staat waarin we nu verkeren, dat kan niet. Wij zouden direct sterven. Maar Hij heeft dat alles in levende lijve, bewust ervaren. En dat is het allerdiepste van Christus lijden. Toen Hij riep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten".

Nog even een klein stukje sprekende symboliek.

Dat kruis dat is een lijn, die gaat omhoog. Onze lijn is geweest, omhoog. Om bij gehoorzaamheid aan Gods gebod, aan Zijn liefde in het paradijs, tot volkomen zaligheid te komen. Eeuwig leven te verwerven, en met God in eeuwige heerlijkheid te leven. Dat was de verticale lijn. Wij waren als de bomen, die uit de goede grond hemelwaarts reiken.

En - symbolisch spreek ik nu - doorgroeien tot ze hun vruchten en bladeren verspreiden in het paradijs van God. Dat was bestemming.

Maar nu is de mens gevallen. Hij is God kwijt. En toch merk je dat de mens toch blijft streven. De een met meer intentie dan de ander. Maar je ziet iets van die lijn in dat mensenleven, op alle terrein. Op natuurlijk terrein zegt het kleine kind al: Ik wil zó groot worden. Want als het net kan lopen dan is pappa of mamma, dat zijn bomen, zó groot. Dat wil ze ook worden. Maar, dat is maar een klein stukje. Wij zien de mens met zijn begeerten, met zijn hemelbestormende vluchten soms. We horen of lezen van de wijzen dezer wereld, hoe ver, hoe hoog ze zijn opgeklommen.

We lezen van de religieuzen van deze wereld, hoe diep ze zijn gekomen in het ontraadselen van de mens en van zijn god.

We zien de technocraten, we zien op elk terrein de mens die lijn proberen te trekken. De filantroop in zijn goede zorg, milddadigheid voor de medemens. De Boeddhistische monnik in zijn verachting van de menselijke begeerten, menselijke lusten, hartstochten en affecties, waar hij zich van distantieert, tot hoge orde opklimt.

Daar zie je die lijn. Dat door de zonden getekende leven zit toch boordevol met omhoog klimmen. 'Laat ons een toren bouwen welke opperste in de hemel reikt'. Dat zit er in.

Nu zie je op Golgotha die verticale lijn. En dan zie je daar zo doorheen een andere lijn. Een lijn die de verticale lijn afsnijdt. Een lijn die ons tenslotte hulpeloos, reddeloos laat hangen tussen hemel en aarde. Een doodslijn, waar we niet overheen, op kunnen komen.

Je ziet, ook in die gewone dingen, de mens in zijn streven, in zijn torenbouw; zie je opeens die lijn heel duidelijk getrokken. Wat al verdriet, wat al teleurstellingen, wat al zinnen die ziek geworden zijn vanwege de blokkering. Vanwege het niet kunnen bereiken van wat men zich voor ogen stelde. En dan, wat denk je van die dood en al die ziekten, die onze lijn doorkruisen.

Trouwens, God zet de streep. 'Dit heb ik gevonden, dat God de mens recht gemaakt

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

heeft, maar zij hebben vele vonden gezocht. De mens die in eigen-waarde is en geen verstand heeft, zal gelijk zijn aan de beesten die vergaan'.

Ach, dit is op menselijk vlak. Wat je voor je ogen ziet.

Maar nu Golgotha. Daar staat nu die mens, die gevallen mens. Daar staat nu een Middelaar Die heilig was. Wier hele leven gericht was naar boven, naar de Vader. Naar Zijn gemeenschap en gunst. Die wat dat betreft de hemel wel verdiend heeft, en de hemel wel in mag. Maar nu hangt Hij daar als vloek. En nu zet God als het ware, een streep: De hemel gaat dicht, de aarde is ook dicht. Daarin heeft God eens en voorgoed het oordeel uitgesproken over alle vlees. Maar daar, op die Zoon, die Zaligmaker, Die uit eeuwige liefde geschonken is, en gekomen is van de Vader. Toen heeft God dat liefste Kind, eigenlijk dat enige Kind, laten delen in waar wij in moesten delen, dat God radicaal een lijn trekt, afgelopen.

En dat moet wel zo vreselijk geweest zijn. Dat God afhoudt, en dat de aarde geen plaats meer biedt. Dat hoort bij de verborgenheid der Godzaligheid die wij niet kunnen omschrijven, en dat hoeft ook niet. Jesaja 53 is er vol van. Wij zien het, maar doorgronden het niet. Die ontzettende diepte van te leven en toch te moeten sterven. En te sterven, en dood, en onvruchtbaar, onvruchtbaar.

Toen vluchtten al Zijn discipelen, Hem verlatende. Toen wendden alle engelen hun aangezicht van Hem af. Toen sprak de Rechtvaardige: Vervloekt is een ieder die niet blijft in al hetgeen geschreven is, in het boek der Wet, om dat te doen.

En nu de troost.

Deze dood waarin wij horen, een vloek geworden, echt een vloek. Niet symbolisch, echt.

Heeft dat nog iets meer te betekenen, dan dat Hij door een steen of door een moordenaarshand gevallen zou zijn? Jazeker. "Ja het, want daardoor ben ik zeker dat Hij die vervloeking die op mij lag, op Zich geladen heeft".

Hij heeft die balk van mij weggenomen. Ik zal niet meer verlaten worden. Wat? Soms kan een mens het wel eens denken, en misschien kan een schaduw van de verlaten door zijn ziel gaan. Dan is hij totaal ontredderd. Maar echt verlaten, nee broeder, zuster, "daardoor ben ik zeker dat Hij de vervloeking die op mij lag, op Zich geladen heeft". Mijn leven kan niet meer zinloos zijn, al is het vol onzin. Een ieder, hoe nooddriftig, arm en naakt, die gelooft in deze Zaligmaker, diens leven kan niet meer zinloos zijn. Want die balk, die streep, dat oordeel is weggenomen door Jezus Christus aan het kruis. Al zie je jezelf als nog zo arm, zo zondig, zo verkeerd, al wil je niets goeds gezegd zijn omdat je weet: Als er iets goeds was heb ik het aan Hem te danken. Toch is uw leven bevrijd van het plafond wat steeds lager op je neer komt zakken, zodat je gek zou worden.

O daarom, die in Mij gelooft, heeft eeuwig leven. Dat heeft Christus gezegd. Dat plafond zakt niet neer, er is voor u ruimte gekomen naar boven. Een weg. Omdat Jezus Christus daar gehangen heeft aan het hout. En gestorven is, de volle dood.

Het is haast niet te geloven, het is ook niet te geloven. En het is alleen maar te geloven. Maar dat is het enige perspectief, dat je niet voor niets geleefd hebt. Dat je hier niet toevallig bent. Want al zou je leventje nu nog zo klein zijn, niet verder dan een paar

CATECHISMUS ZONDAG 15 VRAAG 39

muurtjes, een straatje, een huisje. Die man die de hele wereld heeft gezien en misschien wel geëxploiteerd, maar die dat geloof mist die zit onder de balk, die zit onder het plafond dat langzaam zakt, kleiner wordt zijn behuizing, steeds kleiner, totdat hij verpletterd wordt. Maar u, hoe klein, hoe nietig, hoe zondig, maar die hoop mag hebben op die Heere en Zaligmaker, dat Hij gekruisigd is, voor u wordt de ruimte steeds groter. Hoe meer u naar boven kijkt, hoe meer u ervaart: O, Zijn genade is overvloedig voor de grootste der zondaren.

Daarom is de kerk zo gezegend. Daarom hoef je niet te denken: Wat heb ik vandaag nu weer, twee keer in die kerk gezeten, uren lang. Als je het zegt op school dan lachen ze je misschien uit, twee keer? In feite mag je zo blij zijn, zo blij, als je kijkt naar de dodencel waar mensen in zitten zonder God, of vijandig van God. Mag je zo blij zijn dat je mag horen en weten van die geopende poort in Jezus Christus. Van die weg, van dat plafond dat weggenomen is, waar je niet meer op af zult stuiten. Want het is echt waar, Hij zegt het: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. De vloek is van u weggenomen.

Misschien zeg je: Ja, als ik dat nu maar eens kon geloven. Ach, of je het kunt geloven of niet kunt geloven is even vers twee. Ik weet, als de Heere Jezus aan u zou vragen: Geloof je dat Ik een vloek geworden ben? Door daar te hangen in het gericht? Dan weet ik dat je zult zeggen: Dat geloof ik. En als dan niet ik, maar de Heere Jezus zou zeggen: Man, vrouw, geloof je dat Ik daar voor jou gehangen heb aan dat hout? Dan weet ik dat je zult zeggen: Ja Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp. Er is geen ander antwoord: Ja Heere.

En daarom maak ik me daar niet zo bezorgd over. Als je zegt: Ach, ik ben zo zwak, zo bang, zo onbetrouwbaar, zo vol van twijfel. Het is niet goed, dat weet ik wel. Er is zoveel niet goed. Maar ik weet, dat daar heeft die Borg en Middelaar ook voor betaald. Dat Hij in de grootste duisternis gezeten, op Zijn God heeft vertrouwd, u ten goede.

Tenslotte.

Nu is er geen reden, wanneer wij voor het aangezicht van God onze zonden erkennen en belijden, en geloven dat de straf die ons de vrede aanbrengt op Hem geweest is, nu is er geen reden of recht om te denken: Ik zit onder het plafond, onder de balk die langzaam zakt, totdat ik voor eeuwig ben uitgeblust, mijn levenslamp in een zwarte duisternis.

Of u moet zeggen: Dit is een leugen, Gods Woord. Maar zolang u dat niet kunt zeggen, kun je ook niet zeggen: Voor mij is het niet, voor mij kan het niet. Integendeel. Vandaag heeft God ons bij elkaar gebracht, om ons er weer van te doordringen, bij God kan het wél. Want Jezus is een vloek geworden voor ons.

AMEN